

[Oluf Pedersen.]

ationale selvstyre. Dermed har dette partis ledelse afsløret, at den hverken repræsenterer arbejderne eller er et nationalt dansk parti, men blot er stik-i-rend-dreng for andre.

Under den sidste tids udenrigspolitiske vanskeligheder, som forhåbentlig nu er ved at afklares, synes jeg, at den højtærede statsminister har ført en klog og besindig politik, idet kravet om, at man bør tale sig til rette, er fastholdt over for andre, tilsyneladende og glædeligvis med et godt resultat. Der gives nemlig ingen vej uden om at tale sig til rette. Det er ikke alene dumt at true med krig, det fremmer i alt fald ikke en god sag, og selve krigen løser jo ikke spørgsmålene, selv om den giver en magtafgørelse for øjeblikket.

Det er også en misforståelse at tro, at der kan skabes en international hær til at tage kampen op med en stormagt. De Forenede Nationers tropper i Suez er ikke kommet der for at slås, men for at hindre andre i at komme op og slås. Det er vildt at tænke sig en international hær af et format, der svarer til stormagternes nuværende hærstyrker. Forudsætningen er, at man fra alle sider giver afkald på krig, og det skal være den ny tids indstilling. Derfor er det helt andre kræfter end de krigeriske, der skal sættes i gang. Man kommer efter min opfattelse længere ad Gandhis vej end ved at slå på sablen, og ikke mindst gælder det for en lille nation.

Utvivlsomt har de arabiske lande truet Israel, men denne konflikts forløb viste jo, at når man er medlem af De Forenede Nationer, har man givet afkald på krig, og så kan man ikke begynde at tage selv, fordi man synes, at De Forenede Nationer har handlet sendrægtigt, heller ikke hvis de har gjort det. Det gælder for øvrigt både store og små: man kan ikke tage sig selv til rette. Selv om det kan forstås, at det kan knibe med at affinde sig dermed, kan det ikke tolereres, at man ikke gør det. For mig personlig er det en stor glæde, at England og Frankrig har vist, at de kunne bøje sig, og jeg håber, at denne høren op med de små synder kan medvirke til, at Rusland også kommer til at holde op med de store synder, som det har begået. Hvis denne konflikt kan ende på denne måde,

som der nu er udsigt til, er det en vej frem imod den fredeliggørelse af verden, som vi trænger til, og det betyder igen, at vi lettere kan klare vore egne problemer, sådan som de foreligger ved denne finanslovdebat.

Sidste år hørte vi om en formindskelse af stigningen i skattekurven, men det foreliggende finanslovsforslag, som jo endda kan ventes at blive værre, inden det skal gennemføres, udviser jo ikke blot en forstærkning af skattekurvens stigende bevægelse, men en endnu stærkere stigning i udgifterne. Den højtærede finansminister gør op, at alene de civile driftsudgifter i 1956-57 udgør 10,3 pct., altså en tiendedel af bruttonationalindkomsten imod dog kun en ellevtedel blot for to år siden, og gør man det op, hvordan det forholder sig med driftsindtægterne, viser de en stigning helt op til 16 pct. eller en sjettedel af nationalindkomsten. Det vil sige, at selv om man regner med nationalindkomstens tal, som efter min vurdering er alt for høje, er man nu, når kommunale skatter medregnes, oppe på at tage en fjerdedel af hele nationalindkomsten. Det er strenge vilkår, og det er utroligt, at det virkelig er muligt, at man her i Danmark kan udskrive statsskatter på op imod 4 000 kr. pr. familie, foruden at kommuneskatten nu snart når op på 2 000 kr. pr. familie, d. v. s. en samlet skatteudskrivning på 5 000-6 000 kr. for hver familie her i landet. Det er utroligt, at det kan lade sig gøre, og det er naturligt, at det skaber vanskeligheder, og at vi her i folketinget undersøger, hvilke muligheder der er for en ændring heri.

Det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen siger, at stigningen kan give anledning til overvejelser, men det havde jo været rart, om disse overvejelser havde været foretaget inden det tidspunkt, hvor det ærede medlem som finansminister fik sat rigtig gang i skatterne i 1950-51.!

Vi fik dengang en ny slags skatter, nemlig forbrugsbegrænsende skatter. Man kunne med samme ret have kaldt dem for produktionsbegrænsende skatter. Jeg har tidligere påvist, hvilken skæbnesvanger økonomisk fejltagelse det var med gennemførelsen af disse forbrugsbegrænsende skatter, der også nedsatte produktionen, og som utvivlsomt er grunden til, at stigningen i produktionen er mindre i Danmark end i de andre lande. Jeg gjorde dengang opmærksom på,